

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopoziroiste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

Photo Guido DeVos

**НА СЦЕНИ „РАША ПЛАОВИЋ“ ПРЕМИЈЕРНО ИЗВЕДЕНА
ПРЕДСТАВА „НОЋНИ ПИСАЦ“ У ОКВИРУ САРАДЊЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА
СА ЛАБОРАТОРИЈОМ „ТРАБЛЕЈН“ ЈАНА ФАБРА (БЕЛГИЈА)**

Позоришна магија Јана Фабра и мајсторство глуме Слободана Бештића

Славни белгијски мултимедијални уметник Јан Фабр, коначно се обрео и у Народном позоришту у Београду. Одушевљеној београдској публици, која га веома добро познаје и изузетно цени његов рад, представио се пре недељу дана у трострукој улози – као редитељ, сценограф и аутор текста монодраме „Ноћни писац“ која је премијерно одиграна 22. фебруара на Сцени „Раша Плаовић“, у врхунском глумачком извођењу првака Дrame Народного позоришта Слободана Бештића. Да је представа наишла на веома добар пријем код одушевљене публике, говоре стаја-

ће овације и буран аплауз за двојицу вансеријских позоришних уметника (Бештића на сцени и Фабра у гледалишту) који је, заиста, дуго, дуго, после њеног завршетка, одјекивао препуном салом. Јер, чак, и кад ради мале форме, као што је случај са овом представом, Фаброво позориште одише оригиналношћу и неком посебном магијом уметничког стварања у којој се на мастралан начин спајају класичан театар, традиција и авангарда.

„Ноћни писац“ је визионарска и разоружавајућа химна субверзивном и интригантном уметнику Јану Фабру у којем се публици не представља он, као визуелни уметник и позоришни стваралац, него се прича фокусира на Фабров стваралачки аспект, односно његове текстове, који често остају у сенци.

Они, попут Фабрових цртежа, осликавају његова интимна искуства, жеље, идеје и опсесије. Често их пише ноћу, („када је све тихо и самоћа се спусти на човека“) својим веома оригиналним језиком отварајући врата свету пуном фантазије и изненађујућих сазнања.

(наставка на стр. 2)

YUGOROSGAZ

NISSAN
LF Auto Centar
www.nissan-lf.rs

ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ
20%

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

Стајаће овације: Слободан Бештић на поклону

То је путовање јаким боја, почевши од уметникове младости до данас. Публика је чула мисли везане за дневне активности, обиле неодрживих идеја и амбициозних пројеката, као и о ноћном бивствовању, када се креативност стапа са бесом и промишљањем о животу, љубави и сексуалном аспекту телесне енергије.

Народно позориште у Београду припремило је „Ноћног писца“ у сарадњи са Позоришном лабораторијом „Траблејн“ из Антверпена и Културним центром Београда.

Након завршетка представе

Критичарка „Вечерњих новостии“ Драјана Бошковић у илустрацији под називом „Ране носује кристалима соли“ оценила је да су Јан Фабр и Слободан Бештић, уз креативне сараднике, у сценској слици „Ноћни писца“, открили „чињав један нови, необични, револуционарно разоран свет, обојен фламанским духом, зачудним и заводљивим у својој сликовитости“.

и краткотрајне паузе, одржан је разговор публике са Јаном Фабром. Пре тога, управница Ивана Вујић уручила је славном уметнику Платету Народного позоришта у Београду.

Иначе, управница Вујић, два дана раније, приликом Фабровог доласка у Београд, угостила је у Народном позоришту славног уметника и драматуршкињу Мије Мартенс и том приликом, између осталог, вођени су разговори о сарадњи на будућим пројектима.

Гостовањем у Београду Фабр је повезао три институције – Културни центар Београда, Народно позориште и Народни музеј, а осим монодрамом „Ноћни писац“ и трећим томом књиге „Ноћни дневник“, представио се и изложбом „Празник малих пријатеља“, која ће у Народном музеју бити отворена до 5. априла. Ови уметнички радови одражавају његов митски универзум усредсређен на

После веома успешне премијере представе „Ноћни писац“, одржане 22. фебруара у Народном позоришту, на Сцени „Раша Плаовић“, на адресу управнице Иване Вујић стигло је писмо захвалности из Позоришне лабораторије „Траблејн“ Јана Фабра.

„Желимо да се од срца захвалимо Вама, и свима осталима из вашег тима на топлој добродошлицу у Вашем прелепом, Народном позоришту у Београду. Хвала Вам што сте нам послали Слободана Бештића, глумца безграничног талента и страсти; хвала што сте нам послали Бојана и Бору, са њиховом посвећеношћу и истинском страху коју имају према својој професији у позоришту“, наводи се у писму, које су заједнички потписали Јан Фабр, Мије Мартенс и Вут Јансен, и додаје:

„Хвала свима на професионалној помоћи и подршци током стварања представе ‘Ноћни писац’ у Народном позоришту у Београду. Радујемо се што ћемо наставити уметнички пут који смо започели заједно“, поручили су у писму захвалности, уз срдчане поздраве, из Позоришне лабораторије „Траблејн“ Јана Фабра.

питања живота и смрти, лепоте и ужаса, крхкости и насиља, смртности и вечности... Повезаност Фабровог рада у области визуелних уметности, позоришта и књижевности је једноставна, а заснована је на цртежу и запису.

Фабр, рођен 1958. године, сматра се једним од најновативнијих и најсвестранијих савремених уметника. Аутор је низа дела из области позоришта, која су преведена и објављена широм света. С временом је створио изузетан опус у области визуелних уметности. Творац је низа запажених изложби и први живи уметник који је излагао у Лувру („Анђео преображења“, 2008), као и у Ермитажу, у Санкт Петербургу (2016).

На Битефу је учествовао са представама „Моћ позоришних лудости“ (награђена Гран пријем „Мира Траиловић“ 1984. године), „Прометеј Пејзаж II“ (отворила 45. Битеф) и 24-часовним „Олимпом“ са којим је убедљиво тријумфовао пре две године. Реч је о јединственој представи у историји тог фестивала и по томе што је истовремено добила Гран при „Мира Траиловић“, Награду „Политике“ за најбољу режију и Награду публике.

■ Микојан Безбрадица ■

ПРЕМИЈЕРА ЧУВЕНЕ ОПЕРЕ ЂАКОМА ПУЧИНИЈА

Овације за „Манон Леско“

Премијера опере Ђакома Пучинија „Манон Леско“, која се више од пола века није изводила у Народном позоришту, одржана је 26. фебруара на Великој сцени, под диригентском управом госта из Италије Стефана Романија, и у режији његовог земљака Пјера Франческа Маестринија.

брата Манон Леско била је поверена баритону Небојши Бабићу, а њеног временског љубавника Жерона – басу Драгољубу Бајићу.

У тој опери у четири чина, насталој у периоду од 1890. до 1893. године, а која се и данас сматра за једно од најлепших дела оперске литературе, улоге су остварили и Милан Обрадовић (Крчмар), Синиша Радин (Едмондо/ Учитељ играња/ Фењерџија), Наташа Рашић (Музи-

Ансамбл представе на поклону

У овом ремек-делу оперске уметности, реализованом у копродукцији са земунским Мадленианумом, у којем ће друга премијера бити одржана вечерас, насловну улогу тумачила је сопран Јасмина Трумбеташ Петровић, њеног опсесивног љубавника Витеза де Гријеа дочарао је тенор Јанко Синадиновић, рола

чар), Михаило Шљивић (Наредник страже), Милан Обрадовић (Капетан брода) и Лука Пређа (Власуљар).

На крају представе, комплетна уметничка екипа, а посебно главни протагонисти, награђени су вишеминутним овацијама и узвицима „браво“.

■ Р.П.Н. ■

ГРАДСКО ПОЗОРИШТЕ КЛАГЕНФУРТ ГОСТУЈЕ СА ДРАМОМ ПЕТЕРА ХАНДКЕА; СЛАВНИ НОБЕЛОВАЦ ПРВИ ПУТ НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Поезија покрета и светла

Градско позориште Клагенфурт гостоваће 5. марта на Великој сцени (19,30) са драмом нобеловца Петера Хандкеа „Часови у којима ништа нисмо знали једни о другима“, у режији Роберта Шустера.

Биће то први наступ овог реномираног аустријског театра у Народном позоришту, након што су управници Ивана Вујић и Флоријан Шулиц, недавно (17. Децембра 2019) у Клагенфурту потписали Споразум о сарадњи.

Интересантно је да је представа „Часови у којима ништа нисмо зна-

ли једни о другима“, која је урађена у копродукцији са Vereinigten Bühnen Bozen и компанијом Кула, преми-

Хандке је Нобелову награду за књижевност добио (како је образложено из Шведске краљевске академије) „збој ујичајној рада који са линивистичком јенијалношћу исцртајује периферију и посебној људској истојана.“

јерно изведена 10. октобра прошле године, на дан када је из Шведске

краљевске академије саопштено да је славни аустријски писац Петер Хандке добитник Нобелове награде за књижевност.

Драма је написана без дијалога, а текст се игра и користи поезијом покрета, знака, тела, светла, боја и слике. Роберт Шустер режира овај текст тако што поставља 12 протагониста на сцену, који у представи стварају космос састављен од више стотина ликована.

Према речима директора Градског позоришта Клагенфурт Флоријана Шулица, главни лик у овом делу је једно место у неком граду, у некој земљи.

„Он постаје позорница за призоре из свакодневице, место догађања и сусрета људи који њиме пролазе – младих и старих, познатих и непознатих, привилегованих и дискриминисаних, заборављених и оних којих се још увек сећају. Они су сами, или у паровима, формирају групе, које се онда изнова дезинтегришу. Они узнемирују и очаравају. То састајалиште, у дословном смислу речи, постаје место изведбе и позоришног догађаја... каже господин Шулиц.

■ М.Б. ■

ЗНАЧАЈНИ ДОГОВОРИ УПРАВНИЦЕ ИВАНЕ ВУЈИЋ СА ДИРЕКТОРИМА БОЉШОЈ ТЕАТРА И ТЕАТРА НАЦИЈА У МОСКВИ

Историјски контакти са чувеним позориштима

Театар Нација

Управница Народного позоришта Ивана Вујић вратила се недавно из петодневне посете Москви, где је у организацији амбасадуре Србије у Русији и његове екселенције амбасадора Мирослава Лазанског, посетила генералног директора Бољшој театра, господина Владимира Урина, редитеља и изузетног менаџера.

У разговору са господином Урином, договорен је долазак педагога Бољшој театра у балет Народного позоришта, као и даља заједничка сарадња која би се

огледала како у представљању Народного позоришта у Русији, тако и у гостовању Бољшој театра у Србији.

Господин Владимир Урин са великим задовољством је прихватио позив да посети Народное позориште у Београду и погледа неке од оперских и балетских представа са редовног репертоара.

Током боравка у Москви, управница Ивана Вујић је посетила и Театар Нација и разговарала са директорком Маријом Ревјакином о гостовању нашег драмског ансамбла у том признатом руском позоришту, као и њиховог

у Београду.

Разговарале су и о сарадњи у оквиру фестивала „Златна маска“, који омогућава како упознавање са најбо-

Бољшој театар, али и једно од најстаријих и најбољих балетских и оперских позоришта на свету, основано је 28. марта 1776. године. Бољшој театар (у преводу Велики театар) је сагра-

Бољшој театар

љим остварењима драме, опере и балета Русије, тако и са изузетним европским остварењима.

Подсећамо да по први пут остварујемо овакве контакте и да их сматрамо историјским.

Најславније руско позориште

ђен на месту где се некада налазио Петровка театар, који је изгорео у пожару 1805. Изградио га је архитектура Андреј Михаилов, који је у близини саградио и Мали театар.

Оригинални назив Бољшој театра био је Царски бољшој театар

Москве и свечано је почео са радом 18. јануара 1825. са балетском представом Фердинанда Сора. До тада су извођена само дела руских стваралаца, а страни композитори су уведени у репертоар око 1840. године. Бољшој театар је свакако један од симбола не само царске, него и модерне Русије. Синоним је за врхунске представе, пре свега опере и балета, а балерине попут Маје Плисецкаје, Светлане Захарове и многих других, проносе славу овог величанственог позоришта широм света.

Позориште „Театар Нација“, чувено и у Русији и у иностранству, смештено је у прелепом историјском здању у центру Москве. Подигнуто је још 1885. као највеће руско приватно позориште, познато као позориште „Корш“. Зграда у псеудо-руском стилу у совјетско доба проглашена је спомеником културе. На позоришном репертоару налазе се класичне и савремене драмске представе.

■ Р.П.Н. ■

УСПЕШНА ПРЕМИЈЕРА ПРЕДСТАВЕ „КАЛИГУЛА“, ПО ТЕКСТУ АЛБЕРА КАМИЈА У РЕЖИЈИ СНЕЖАНЕ ТРИШИЋ

Вишеминутни аплаузи одушевљене публике

Драма Албера Камија „Калигула“ у режији Снежане Тришић, са Игором Ђорђевићем у насловној улози, премијерно изведена на Великој сцени

Драма „Калигула“, у којој се слави француски нобеловац Албер Ками кроз причу о староримском диктатору бави савременим човеком и питањима смисла живота, премијерно је изведена 5. фебруара на Великој сцени, у режији Снежане Тришић, која је насловну ролу поверила Игору Ђорђевићу.

Представа њој креће најважнија питања о положају човека и смислу живота, моћности њобуне, њојму слободе, идеолошкој класификацији, значају високе уметности и културе у концепцијима и ограничењима савременог света...

У том комплексном филозофском делу са снажним друштвеном оштрицом и критиком, улоге су остварили и Сена Ђоровић (Цезонија), Ђорђе Марковић (Хеликон), Бојан Жировић (Хереја), Нема-

ња Стаматовић (Сципион), Петар Божовић (Мереја), Димитрије Илић (Сенект), Владан Гајовић (Октавије), Зоран Ђосић (Лепид), Бојан Кривокапић (Муције) и Сања Марковић (Муцијева жена).

У представи учествују и виолончелисткиња Александра Лазин, те солисти Балета Народного позоришта Олга Олћан, Ива Игњатовић и Чедомир Радоњић.

Иако је комад засновао на историјској личности, Ками није написао историјску драму, већ је причу о Калигули користио да говори о времену у коме је тада живео, а то је било током Другог светског рата, у време концентрационих логора и злочина, када се нешто суштински и драстично променило у томе шта значи бити човек.

Адаптација Милана Марковића Матиса ослоњена је на само дело за које, с обзиром на то да је веома модерно написано, није било потребе да се додатно осавремењује.

После више од два сата веома надахнуте игре, публика у препуној сали поздравила је бурним и дуготрајним аплаузом комплетан ансамбл.

Сценограф је Дарко Недељковић, костимографкиња Марина Меденица, композиторка Ирена

Поповић Драговић, а кореографкиња Исидора Станишић.

Медији су са великом пажњом испратили премијеру овог комада, истичући веома добре глумачке креације, али и врло интересантну редитељску концепцију. У извештају Новинске агенције Танјуг наводи се, између осталог, да је насловну улогу тумачио „надахну-

ти Игор Ђорђевић који је на убедљив начин оживео све наказне карактеристике тиранина опијеног свемогућом влашћу. Ђорђевић је показао глумачку зрелост и широк спектар уметничке креације оправдавши позицију једног од најзначајнијих глумаца у региону.

У редитељском читању Снежане Тришић сценска и костимографска решења нуде техно журку као оквир за лудило владара, трансвеститију као естетику и широк спектар уметничке креације оправдавши позицију једног од најзначајнијих глумаца у региону. У редитељском читању Снежане Тришић сценска и костимографска решења нуде техно журку као оквир за лудило владара, трансвеститију као естетику и широк спектар уметничке креације оправдавши позицију једног од најзначајнијих глумаца у региону. У извештају Танјуга.

Критичарка „Времена“ Наташа Гвозденовић у тексту под називом „Лудило тираније и неизбежност

побуне“ оцењује да Игор Ђорђевић „игра Калигулу у фуриозном темпу, искусно градирајући његово лудило кроз сценски покрет“... док редитељка костимом наглашава „Калигулину поремећеност, користећи историјске чињенице по којима знамо да је Калигула волео да се костимира у разне богове“.

„Она драму развија на више планова... док контекст представе оцртава ужас владавине потпуно лудог тиранина и непредвидивог бивствовања оних у његовој власти“, истакла је Гвозденовићева.

Осврнувши се на паралелу Камије драме са садашњим тренутком, критичар НИН-а Бобан Јевтић указао је да зато и не чуди што „Калигула“ данас одједном добија на актуелности, те да анализе које комад нуди „звоне“ истином и неопходношћу.

„... Све то доводи до апсурда који, ако му се не одупремо, поништава све вредности које је човечанство кроз историју градило, те и човек сам. Због свега наведеног, потпуно је јасно и заиста важно што је Снежана Тришић увидела сву актуелност овог комада и покушала да га осавремени модерним сензибилитетом“...

■ М.Б. ■

ИНТЕРВЈУ | ЗЛАТКО СВИБЕН, РЕДИТЕЉ ПРЕДСТАВЕ „ВАСА ЖЕЛЕЗНОВА МАКСИМА ГОРКОГ И ДРУГИ“

Паралелна релација између Чехова и Брехта

Златко Свибен (1954), један од најзначајнијих хрватских позоришних редитеља у последњих неколико деценија, већ извесно време, са брижљиво одабраном глумачком екипом, спрема на Великој сцени, за прву половину априла, комад „Васа Железнава Максима Горког и други“.

Биће то његова прва режија у Народном позоришту, а у великом ансамблу су: Љиљана Благојевић, Миодраг Кривокапић, Хаџи Ненад Маричић, Владан Гајовић, Катарина Жутић, Рада Ђуричин Поповић, Вјера Мујовић, Петар Божовић, Небојша Кундачина, Сузана Лукић, Вања Ејдус, Бојана Стефановић Торњански, Гојко Балегећ, Бојана Бамбић...

„Веома ми је драго да сам, након толико година, заправо деценија, поновно редитељски радно у Београду у, свакако, не само значајном позоришту српског глумишта, него и у највећем позоришту, не само бивше Југославије, него и у највећем театру у свим данашњим регионима из те некадашње државе“, каже господин Свибен, у интервјуу за „Позоришне новине“, уз напомену да су му први утисци, укључујући и контакте са највећим делом ауторске и сарадничке екипе коју „по први пута сретох“, веома позитивни.

- **Зашто је данас, после толико деценија откад је написана, важно на сцену поставити драму „Васа Железнава“?**

Осим тога што је репертоарски занимљива, она садржи и нешто што надлази оне прво написане, а и најчешће игране комаде Горког, а реч је о „Малограђанима“ и „На дну“. То надлажење, врло се везује уз чврсту намеру спасавања породице. Покушавајући да спасе грађанску част породице, Васа одлучује да отрује свог супруга због његове умешаности у завођење малолетне девојке. На тај начин, започиње и трагедија распада породице. У том смислу, свакако нам није згорега да верујемо како је сваку могућу трагедију важно на сцену поставити.

- **Горки и у овој, као и у својим другим драмама, ставља редитеља и глумце пред тежак**

задатак; како повезати у целину, мноштво мотива који се у драми претресају, коју од безбројних тема о којима се у њој расправља изабрати за главни ток приказивања у коме ће се на један или други начин сумирати многострука, често расплнута радња. Ви сте још додатно „закомпликовали“ све то, јер основу представе чини друга верзија „Васа Железнава“ из 1935. године, а адаптација садржи и драматизоване делове из његовог романа „Дело Артамонових“, призоре и нека лица из прве верзије „Васа Железнава“ (Мати), међуигру и лица из „Песме о Соколу“ и епилог, према роману „Фома Гордејев“. Зашто?

Све то што је закомпликовано повезује и сећајући почетак претходног грађанског формирања породице, као и њезин развој од 1860-их до у предреволюционарно доба с почетка прошлог столећа. То је епоха којом се наш романописац и драматичар бави. „Дело Артамонових“ је, управо, генеалогички роман о успону и паду руске грађанске породице, па се то идејно, а што је делом и изведбено закомпликовано, кани у овој адаптацији повезати с драмом „Васа Железнава“. С незнатним додацима, адаптација епиглоно користи и разговор Игњата Гордејева и његовог осмогодишњег сина Фоме с почетка романа „Фома Гордејев“ као разговор онога с чијим је убиством и започела трагедија у драми „Васа Железнава“, а то је Сергеј Петрович Железнов

који дијалогизира с унуком Кољом. Надодато је ту и оно биографско доживљавање дечачког односа Горког с дедом у вези са учењем азбуке. Важност лика малог Коље, кога његова бака Васа, не само због наследства, не жели током драме предати његовој мајци револуционарки, даје нам и могућу јасну и добру финализацију породичне драмскости. Наиме, списатељство Горког није само један књижевни род и/или стил, него се, према ономе како је то

На ишњање у којој мери и данас испирајава у шоме да следи естетичку „Кула лумишија“,

једне од најважнијих позоришних, мултимедијалних и интердисциплинарних уметничких инструмената у бившој држави, чији је оснивач, Свибен каже: „До њоме имена сценариста (Сценариста сатирично лумишије) у ново име – ‘Кула-лумишије’, дошло је мојим сценаристичким увидом у естетско есејизирање о ишејру француској филозофа и ишејричара Еијена Суриоа. Театарска је ‘кула’ у односу на ишејарску ‘колку’ и оно што је конија ишејарској ‘чејвртој зига’, а што је Дени Дидро још 1758. дефинисао: ‘Било да ишејте, било да лумишије, мислише о ледаоцу као и да ја нема. Замислише да се испред ишејнице диже зиг који вас одваја од ишејера; ишејте као да се засиор није ишејоа’. Мој ‘кула’ однос је и мој драи, а и дуиоидишњи радни однос у амбијенталном ишејру (којим се ‘Кула лумишије’ морало бавити збој ишејашејоа ишејоа без ишејне дворане и ишејнице). Енергетско језиро, које је нужно за ансамбл ишејашејоа ‘кула’ ишејашејоа, можда се ишејоа и у односу на оно што је у раду на овој малој ансамбл ишејашејоа адаишацијски ‘закомпликовано’“.

окарактерисао Emil Staiger, и код њега ради о три књижевна стила, тј. о ишејашејоу оног епског (Vorstellung), затим, иако је написао много драма, можемо рећи да се у његовом књижевном приступу донекле предочава и ишејашејоу оног драмског (Spannung), и на крају – у његовој књижевној вољи постоји и оно што је дефинисано као ишејашејо (Erinnerung), а које се везује уз лирски стил. Уз многе певљиве стихове који нам се нуде у роману и драми, врло добру судбинску метафору унутар породичног става гледе живота и смрти, односно с рањеним (небеским) соколом који пада до (земаљске) змије, а потом до ње и гине, имамо и у његовој прозној „Песми о Соколу“, у коју ћемо малко ући корео-изведбено. Иако се Горки дописује, упознаје и дружи с Чеховом, књижевником коме се јако диви, наш изведбени приступ његовој драмској сигурно не може бити одвећ чеховљевски. А није баш нужно да нам приступ буде уобичајен, то јест искључиво реалистички и/или соц-реалистички. Постојећа адаптација са своја два-три књижевна стила склона је приступу у којем би се Горки изведбено третирао као онај чија је драмског нека паралелна релација између Чехова и Брехта. Можда је та паралелност и одговор на оно – Зашто?.

- **Иако отворено приказује све мане насловне јунакиње, Горки за све њих налази оправдање у њеној тежњи према стварању новог живота, па макар по цену страшних жртава. Колико ви имате оправдања и толеранције за њене поступке?**

Није до мене да имам оправдања и толеранције за те силно негативне Васине протагонистичке поступке. То није ни у задатку глуме. А питање је да ли аутор, уз све мане Васине, налази оправдање у њеној тежњи према стварању новог живота? Поступци оних који су драмоликови (dramatis personae), ма били они и убојити, нису само део њиховог карактера. Акција нам драмски траје и мимо карактера. Ево, још нечега: унутар докторске дисертације Назифа Кустурице („Драмски триптихон Максима Горког о интелигенцији“) једно поглавље има наслов „О преимућству жене у Горког“. То ишејашејо код нашег аутора баш стоји и постоји. Горки се спрам жена, и мимо наступа женске хистерије, односи блаже него према мушкарцима. Он улази и у надмоћ жена над мушкарцима. Те се надмоћи (супружничке, мај-

чинске, управничке и свеколике) драмски лудо држи и Васа Железнава.

- **У родном Загребу дипломирали сте компаративну књижевност и филозофију, док сте режију завршили у Београду. Дипломирали сте са комадом „Четврти зид“ Славенке Миловановић, која је драматуршкиња на овој представи. Како данас, са ове дистанце, гледате на тај период и није ли та представа, заправо, и антиципирала догађаје на простору бивше државе почетком деведесетих година прошлог века?**

Тема те представе, уз мајку Словенку и оца Србина, ваљда је списатељски потакнута и с аутобиографске стране. Иако је у програму било написано да „југославенска породица с манифестно израженом потребом окупљања“ бива и „егземпляр шизофроне творевине“, ипак се ономад, уз породичну проблематизацију, која је третирао и распад породице, нисмо одвећ држали и распада република. Али ваљда је то већ некима било на памети. Тај ишејашејо породици распад ишао је спрам трагикомедијског, а овај ишејашејо породици распад, којим се сада бавимо, можда скрене ка судбински бајковитој трагедијског. Но, и мимо споменуте аутобиографске потакнутости ишејашејо зига, не можемо прескочити и немалу склоност аутобиографичности код Алексеја Максимовича Пешкова, који је због оца (из разлога што је отац умро уз његову дечју болест колере), узео, као књижевник, име очево и презимно се назвао, а и тематски постао (раскидно) – ишејашејо, те се у многим својим делима баш држао (горке) аутобиографске тематизације. Узгред: и моја је редитељска аутобиографичност ишејашејо догађаје на ишејашејоу бивше државе с тог (ратног) почетка деведесетих година ишејашејо века, па се понекад, додуше ретко, и присећа редитељског непотписивања представе које се збило, због (политичке) цензуре почетком јесени 1991. године, од стране Народног позоришта у Вршцу (претпремијерног цензурирања неких, дидакалски понуђених, и врло дословно изрежираних призора у представи „Маратонци трче почасни круг“ Душка Ковачевића), а онда, после тога, и мог редитељског одласка у босанска позоришта, у којима ће се, током рада, такође похватати и тужна и сукобна, а и долазећа ратна логика.

■ Микојан Безбрадица ■

ПУЧИНИЈЕВА „МАДАМ БАТЕРФЛАЈ“ ЗА ПРОСЛАВУ ДАНА КАДА ЈЕ ИСТО ДЕЛО, 11. ФЕБРУАРА 1920. ГОДИНЕ, ИЗВЕДЕНО КАО ПРВА ОПЕРСКА ПРЕДСТАВА НОВОФОРМИРАНОГ АНСАМБЛА ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Јубилеј за понос и поштовање

Ансамбл опере „Мадам Батерфлај“ и диригент Морар на поклону

Поводом сто година од почетка рада Опере Народного позоришта у Београду, 11. фебруара на Великој сцени, под диригентском управом госта из Румуније Адриана Морара, изведена је Пучинијева „Мадам Батерфлај“ („Госпођа лептирица“), исти наслов који је, на исти датум, пре тачно једног века, премијерно одиграо и новоформиран ансамбл наше престонице опере.

Насловну ролу певала је гошћа из Јапана Кикико Тешима, у улози служавке Сузуки наступила је мецосопран Жељка Здјелар, поручника у америчкој морнарици Пинкертон тумачио је тенор Дејан Максимовић, америчког конзула

Премијера „Мадам Батерфлај“, која је изведена 11. фебруара 1920. године, под диригентском управом Сјанислава Биничкој, имала је, према писању београдске штампе, леи усјех. Насловну улогу певала је Јелена Ловшинска, Сузуки је била Теодора Арсеновић, а Пинкертон је дочарао јојларни Војислав Турински, који је предсјаву и режирао. Занимљиво је најоменути да је сценографско решење ове предсјаве урадио наш познати сликар Јован Бијелић.

та Лесковац, а костиме Светлана Чкоњевић.

Пре почетка опере, публици у препуној сали обратио се глумац Андреја Маричић који је нагласио да се извођењем ове представе обележава један век постојања Опере Народного позоришта.

У наставку је прочитао текст о историјату Опере Народного позоришта чији је аутор професор и некадашњи солиста Опере Народного позоришта Владимир Јовановић.

Након тога уручени су букети цвећа примадонама Народного позоришта у Београду које су у овом Пучинијевом оперском ремек-делу некада певале насловну улогу - Радмили Бакочевић, Радмили Смиљанић и Вери Микић, као и актуелној директори Опере Јасмини Трумбеташ Петровић која и даље наступа у тој роли.

Маричић је подсетио да су у овој представи, у насловној улози, наступале и примадоне Гордана Јевтовић Минов и Сузана Шуваковић Савић које су нас најжалост прерано напустиле, као и Вишња Павловић Дракулић која је оправдано била спречена да присуствује прослави овог јубилеја.

У представи је учествовао Оркестар и Хор Опере Народного позоришта у Београду.

Било је то 106. извођење „Мадам Батерфлај“ у овој продук-

Кикико Тешима у насловној улози

Шарплеса баритон Миодраг Д. Јовановић, а ујака Бонза бас-баритон Александар Стаматовић.

У тој Пучинијевој опери о трагичној судбини једне јапанске гејше, њеној искреној и чистој љубави пуној чежње, разочарања и страдања, улоге су остварили и солисти Светлана Ловчевић (Кејт) Дарко Ђорђевић (Горо), Павле Жарков (Комисионарио) и Михаило Шљивић, који је први пут наступио као Јамадори, те дечак Леонида Бокан (Син Ђо Ђо Сан).

Концертмајстор је била Едит Македонска, а шеф Хора Ђорђе Станковић.

Примадоне Јасмина Трумбеташ Петровић, Вера Микић, Радмила Смиљанић и Радмила Бакочевић

цији чија је премијера одржана 15. децембра 1984. године у режији Дејана Миладиновића коју је, у међувремену, обновила Ивана Драгутиновић Маричић.

Сценографију је креирао Миле-

У оквиру свечаног програма, емитован је и кратак филм, аутора Петра Антоновића, о историјату Опере Народного позоришта у Београду.

■ М.Б. ■

СОЛИСТКИЊЕ МАРГАРИТА ЧЕРОМУХИНА И ТАТЈАНА ТАТИЋ ПРВИ ПУТ У ГЛАВНИМ УЛОГАМА У БАЛЕТИМА „УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА“ И „БАЈАДЕРА“

Солисткиња Маргарита Черомухина наступиће 6. марта први пут у главној улози као Принцеза Аурора, у балету Петра Иљича Чајковског „Успавана лепотица“, у кореографији и режији Владимира Логунова. У овом класичном балетском спектаклу, који ће бити изведен под диригентском управом Ђорђа Павловића, учествује целокупни ансамбл Балета Народного позоришта. У балету „Бајадера“, који је на репертоару Велике сцене 24. марта, у улози главне јунакиње представе - индијске плесачице Никије, наступиће Татјана Татић. Класични балет у три чина „Бајадера“ на музику Лудвига Минкуса, по либрету Маријуса Петипа и у кореографској поставци Габријеле Комлеве, премијерно је изведен 19. маја 2011. године. У овој представи, такође, учествује целокупни ансамбл Балета, као и Оркестар Народного позоришта.

Р.П.Н.

ОПЕРА ГОСТОВАЛА У НИКШИЋУ

Опера Народного позоришта гостовала је 14. фебруара у Никшићком позоришту са Моцартовом једночинком „Бастиген и Бастигена“ и Гала концертном оперских арија. Интерактивна опера за децу и омладину „Бастиген и Бастигена“ одиграна је пред пуном салом младих, дириговао је Стефан Зекић, представу је режирала Ана Григоровић а наступили су: Синиша Радин (Бастиген), Милица Јеличић (Бастигена), Милош Милојевић (Колас) и глумица Бојана Бамбић (Колина). После кратке паузе одржан је Гала концерт оперских арија у коме су наступили прваци Опере Народного позоришта, сопран Сања Керкез и бас Иван Томашев, уз клавијерску пратњу Наде Матијевић и подршку младих колега из Оперског студија Народного позоришта, тенора Синишу Радина и сопрана Милице Јеличић. На репертоару су били Верди, Росини, Леонкавало, Пучини, Бинички... Гостовање Народного позоришта у Никшићу је организовала Амбасада Републике Србије у Црној Гори, представи је присуствовао амбасадор Републике Србије др Владимир Божовић.

Р.П.Н.

СЕЋАЊЕ НА ДРАМСКОГ УМЕТНИКА ДРАГАНА МАКСИМОВИЋА МАКСУ

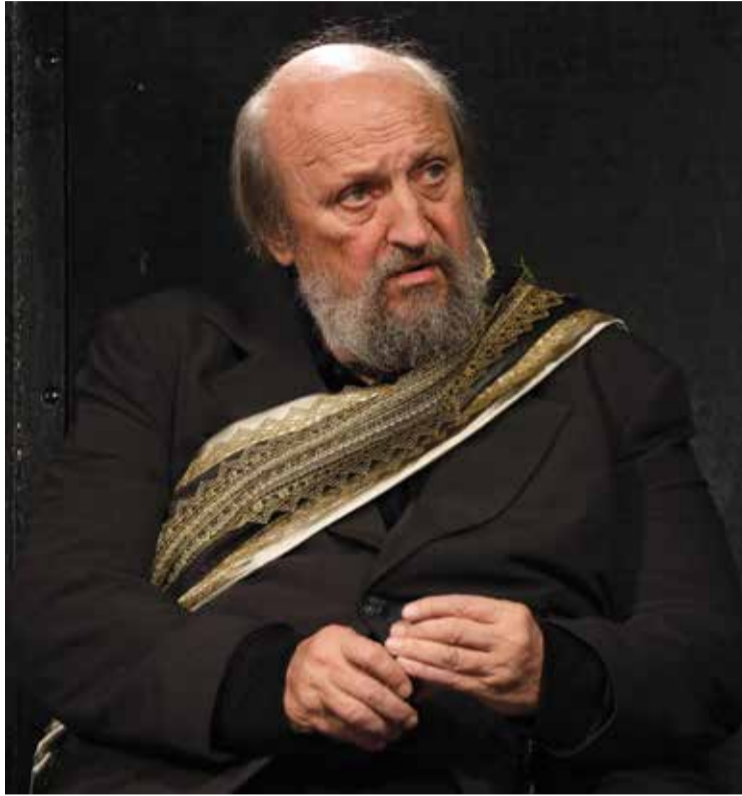
У знак сећања на трагично преминулог глумца Народного позоришта у Београду Драгана Максимовића Максу, у петак, 7. фебруара на његов рођендан, у име националног театра, венац на спомен-плочу на Зеленом венцу, положио је Максимовићев колега и пријатељ Димитрије Илић. Спомен-плоча је постављена на месту где је некадашњи првак Дrame Народного позоришта брутално претучен у ноћи између 17. на 18. новембар 2000. године од стране насилника. После два и по месеца, 4. фебруара 2001. године, признати драмски уметник у болници је подлегао повредама. Спомен плоча, поред некадашњег ресторана „Бели град“, откривена је 18. новембра 2006. године (на иницијативу редитеља Горана Марковића), у знак сећања на Максимовића, али и као опомена да се такав безумни и лудачки чин никад више не понови.

Р.П.Н.

ИНТЕРВЈУ | БАРД СРПСКОГ ГЛУМИШТА ПЕТАР БОЖОВИЋ, МЕРЕЈА У КАМИЈЕВОЈ ДРАМИ АПСУРДА „КАЛИГУЛА“

Представи желим дуг живот, а и себи са њом

Иако је у Камиевом „Калигули“, премијерно изведеном 5. фебруара на Великој сцени у режији Снежане Тришић, одиграо малу улогу за коју ће, у свом шармантном, козерском стилу, прокоментарисати: „ако неко у публици током представе трепне, неће ме ни видети“, бард српског глумишта Петар Божовић још једном је показао огромну раскош сопственог глумачког бића коју поседује. У свега неколико минута, у једној сцени, дочарао је лик Мереје уметнички снажно, упечатљиво, одмерено и садржајно, с прецизним решењима која његову глумачку естетику и умешност чине недокучивим и очаравајућим. Све то, наравно, пренео је и на публику, која га је на крају представе, током поклона, поздравила овацијама и узвицима „браво“. Ручу на срце, није штедила дланове ни према осталим глумцима у представи, али, некако, за нијансу јаче, ипак је ту своју наклоност, дакако уз тумача насловне роле Игорa Ђорђевића, посебно исказала према нашем саговорнику. Поменута Божовићева улога и представа, управо су и биле повод нашем разговору за „Позоришне новине“ који смо водили једне пријатне фебруарске вечери у холу Сцене „Раши Плаовић“. Иако је био, како нам је признао, мало уморан јер је управо стигао са читаће пробе (реч је о драми „Васа Железнава Максима Горког и други“ у којој, за прву половину априла, на Великој сцени, у режији Златка Свибена, спрема улогу Сергеја Петровича Железнава), а одмах, затим, требало је да на „Раши“ у представи „Хасананинци“, тумачи лик Ахмеда, ипак

је пристао на разговор, који смо договорили неколико дана раније, уз опаску: „А, шта да радим, обећао сам“. Признаје нам, потом, пре него што смо започели званични део разговора, да је емотивно везан за Народно позориште, и као некадашњи првак Дrame, и да се ту осећа веома лепо „као човек кога су после лутања опет пригрлили његова кућа и породица“.

● **Очито, пригрлила вас је и публика која вас, под овим кровом, поздравља бурним овацијама, не само у „Калигули“, већ и у „Хасананинци“, а тај низ, сигуран сам, биће настављен и у „Васи Железнавој“... Но, сад се враћамо премијери „Калигуле“...**

Аплауз сам добио, вероватно, и због своје биографије. Знате како, све то иде с годинама. Публика вас поздравља за оно што сте радили, али и веома често што сте уопште живи (смех). У међувремену, имали смо и прву репризу... Биће их још, сигурно.

● **Утисци публике, генерално, и о самој представи, такође, су позитивни...**

Овај комад је изазов и мерило ствари. Публика ће у њему бити нека врста друштвене пороте. На сва постављена питања мораће, на неки начин, сама да одговори. Мислим да се ради о, заиста, одличној представи. Ја јој желим дуг живот, а и себи са њом (смех).

● **Овом ролом, на неки начин, потврдили сте тезу великог руског редитеља и драмског уметника Константина Сергејевича Станиславског да нема малих и великих улога,**

Божовић, рођен 1946. године у Земуну, дипломирао је глуму на Факултету драмских уметности, у класи професора Предраја Бајчетића. У савременом ангажману у Народном позоришту у Београду био је од 1. септембра 1984. до 1. фебруара 1994. године и у том периоду играо је у пет представа у којима је остварио веома зајажене улоге. Прва од њих била је у „Конфесиону“ Слободана Шнајдера, премијерно изведеној 1. марта 1985. године у режији Јанеза Пийана који му је поверио улогу Беле Куна и Комесара. Савремено тумачи улогу који се сусрећу са своје планине међу народ из жеље да научи нешто од њих и да народу подари своје знање, овековеченој у лику Заратустре, насловној јунака Ничевој филозофској дела „Тако је говорио Заратустра“ Божовић је играо у истоименом комаду премијерно одиграном 15. фебруара 1986. године у режији Нађе Јањковић. Две године касније, 6. марта, насловној јунака играо је и у драми „Ајис“ коју је по тексту Миодрага Мије Илића, режирао Дејан Мијач. У енглеској ренесансној адаптацији „Војвођиња и Малфија“, премијерно изведеној 18. фебруара 1990. године у режији Иване Вујић, Божовић је тумачио улогу Фердинанда. Последњу премијеру у Народном позоришту, имао је наредне године, 23. маја 1991, а реч је о представи „Дивља јакна“ Хенрика Ибзена, у режији Николе Јевтића, у којој је дочарао једног од главних ликова - феодала Јалмара Екдала. Прошле године, после паузе од две и по деценије, поново је играо у некадашњој матичној кући. Било је то 2. фебруара, у Символској „Хасананинци“, у режији Јагоша Марковића, у којој, у улози Ахмеда, игра уместо Предраја Ејдуса који је преминуо крајем септембра 2018. године.

већ има само малих и великих глумаца. Ипак, лик Мереје, без обзира на минутажу, далеко је од безначајаног?

Он је значајан за цео комад, за цео тај механизам власти која вас дигне, спусти или згази. Значи, немојте јој се супротстављати, без обзира што сте, можда, некад властодршцима били узор или учитељ. Власт је ствар која помути мозак и многим умним људима, а камоли обичним, кад дођу до ње, па се онда узгорде. Охолост је убила и многе анђеле, а где неће обичног човека. У том тренутку уздицања, важна је и оперативна равнодушност којом се констатује да се, ипак, може и тако умрети. Али, свеједно, он би ионако био мртав... То ми личи на оне статистике за ова данашња истраживања у којима видите да, рецимо, више људи погине у саобраћајним несрећама, него у сукобу две заражене стране. Е, па једно је убити човека с предумишљајем,

лизиције, историја ратова... Све те дипломатије и сва та чуда, сви причају о миру, да се човеку згоди. Та њихова „демократија“... То је такво једно лицемерје. А, оно је постало доминантно, нормално, не само код нас, него у целом свету. Некада је човек имао идеју да би могао да оде негде, да се сакрије. А данас, где ћете да одете? Ајде, покажите ми било које парче земље у целом свету где су ови „усрећитељи човечанства“ дошли са својом демократијом, а да нису направили срања.

● **Скоро да и не постоји?**

Наравно да не постоји. Чак, и у онај део, на оним острвима, на полутару, где су људи живели од кокоса, банане, улова рибе... и ту су дошли и „усрећили“ су их тако што су пронашли нафту и злато, а јebu

Петар Божовић са Игором Ђорђевићем у представи „Калигула“

а друго... зато се ово зове несрећа, а убиства људи обично се зову порази, а код победника победе. И то се данас слави на свим нивоима, у свим земљама.

● **Данас су на снази неки потпуно други системи вредности?**

Често се човек запита шта је то херој? Знате, прибежиште ка таквом мишљењу једино можете тражити код умних класика. Његош, (коме се, нажалост, не враћамо често, иако ни дан данас немамо ништа приближно што би могло да буде тачније од његовог суда и мишљења, већ га избегавамо зато што је он онај критеријум који нас подсећа на све ово лоше у нама и око нас и оно шта радимо) каже: „Јунаштво је цар зла свакојега“. Међутим, у време кад сам био мали и читао јуначке народне песме, Марка Краљевића, Обилића и друга чуда, мени се није допадала та његова мисао.

● **Зашто?**

Па, не можете извршити ни јунаштво ни одмазде, а да не убијате људе. Погледајте, историја цивили-

им мајку сваки дан. И, шта ми да радимо ту? Ништа. За себе знам да ништа не могу да урадим.

● **Зар? Баш ништа...**

Једино што могу, то је да се бавим овим послом. Он ми причињава задовољство. Јер, радећи, човек спознаје самог себе. Али, као глумац, можете откривати и све људске „врлине“. Нисам баш пресрећан због тога, јер, како да вам кажем, откривајући зло у другима, откривате га и у себи. Постоје сигурно, у сваком од нас, неке нестворене фиоке које су као такве остале још од првог греха. С друге стране, пошто ја, на неки начин, поистовећујем позориште и цркву, сматрам да онога ко је верник и ко верује до краја, не можете пензионисати. Не могу мени рећи – отиш'о си у пензију и сад шта?... Неки излаз за човека мора да постоји, мора да постоји тај трачак наде и осећања да су живот и вера, ипак, нешто што је вредније од некаквог уживања или среће које се, углавном, нуди на ТВ рекламама и ријалити програмима.

■ Микојан Безбрадица ■

ОБЕЛЕЖЕНИ ЈУБИЛЕЈИ ШМИТОВИХ „МАЛИХ БРАЧНИХ ЗЛОЧИНА“ И „ВЕЛИКЕ ДРАМЕ“ СИНИШЕ КОВАЧЕВИЋА

Истински ужитак за позоришне сладокусце

Две драмске представе које публика обожава и свих ових година, од премијерних извођења до данас, редовно гледа на карту више, обележиле су своје јубилеје. Дуодрама „Мали брачни злочини“, по тексту Ерика Емануела Шмита, у режији Филипа Гринвалда, изведена је 14. фебруара на Сцени „Раша Плаовић“, јубиларни 150. пут.

модерног мушкарца и жену, откривајући сплет старомодних и савремених елемената њихових емотивних и физичких односа.

На крају представе гледаоци у препуној сали нису штедели дланове да дугим и снажним аплаузом поздраве Нелу Михаиловић и Бориса Пинговића.

После неколико бисева, на сцени се појавила в.д. директорке Дrame Народног позоришта

„Мали брачни злочини“

Савремени француски писац Шмит у овој „великој афери живота удвоје“, чије је премијера одржана 16. априла 2011. године, у центар посматрања поставља

Молина Удовички Фотез која је глумцима честитала јубилеј и уручила им слављеничку тарту.

Недељу дана касније, 21. фебруара, једна од најдугочевни-

„Велика драма“

јих представа са драмског репертоара – „Велика драма“, по тексту и у режији Синише Ковачевића обележила је на Великој сцени двоструки јубилеј – 250. извођење и 18. година од премијере.

И овога пута, у дупке пуној сали, публика је с великом пажњом уживала у том четворчасовном култном драмском комаду, који говори о условљености судбине појединаца бурном ратном прошлосту. Посебно интересно је било што се ово извођење, (из устаљеног термина у 19,30 било је

померено за пола сата), завршило око поноћи, на самом преласку у нови дан – 22. фебруар, а то је датум када је „Велика драма“, пре тачно 18. година, праизведена на истој тој сцени. Готово еуфорични аплауз који је једнаком жестином одјекивао од партера до последње галерије театра, дуго се није смиривао. Импресивна слика која је трајала петнаестак минута... Одушељена публика, уз узвике „браво“, аплаудирала је на ногама, а многи међу њима, сигурно су у овој причи о црногорској породици Вучић,

која је са својим сународницима активно учествовала у колонизацији Војводине, а потом наредних пет деценија пролазила кроз разне идеолошке поделе и веома скупо плаћала све своје заносе и заблуде, препознали и сопствену живу, породичну прошлост.

Уследила је, потом, и честитка, поводом јубилеја, комплетном ансамблу од управнице Иване Вујић која им је уручила и слављеничку тарту. Улоге су остварили Вук Костић, Љиљана Благојевић, Танасије Узуновић, Бошко Пулетић, Огњанка Огњановић, Рада Ђуричин, Бојана Стефановић, Радован Миљанић, Виктор Савић, Бојан Кривокапић, Вјера Мујовић, Бранислав Томашевић, Димитрије Илић, Лепомир Ивковић, Андреја Маричић, Бранко Јеринић, Милена Ђорђевић, Софија Узуновић, Добрила Ђирковић, Предраг Милегић, Бранислава Зорић Васовић, Владан Гајовић, Борко Саричић, Ива Игњатовић, Дејана Гајдаш...

■ М. Безбрадица ■

РАДИОНИЦА СВЕТСКЕ УМЕТНИЦЕ ЏЕН БЛЕЈК

Технике причања

Једна од водећих светских уметница storytelling-a, Џен Блејк, која наступа широм света више од 25 година, одржала је 24. и 25. фебруара у Народном позоришту радионицу под називом „Технике причања прича - основе storytelling-a“.

Радионица је истраживала узбудљиве светове омиљених традиционалних прича полазника, као и шта су основе уметности storytelling-a и како развити сопствени стил причања прича. Радионица је обухватила следеће теме: оживљавање приче, укључивање публике, ритам и музикалност, карактеризација, гласовна дина-

мика и вокализација, визуелизација, поетски и описни језик, употреба разноврсног речника, проналажење слободе у извођењу.

Специјалност Џен Блејк, која има репутацију динамичног и великодушног извођача, су приче из Африке, Карибске области и Арабије. Осим што учествује на бројним међународним фестивалима, ради и као ментор и држи радионице различитим циљним групама. Године 2011. била је добитник Thuringer Marchen награде која се додељује извођачима посвећеним уметности storytelling-a.

У оквиру гостовања у Народном позоришту, другог дана, 25. фебруара, на Сцени „Раша Плаовић“ изведена је њена ауторска представа „Син Бафало жене“, у којој је учествовао и њен дугогодишњи сарадник, музичар Џон Прадере.

■ Р.П.Н. ■

ОТВОРЕНА ИЗЛОЖБА „ЗВОНИМИР КРНЕТИЋ – НЕЗАБОРАВНИ ТЕНОР“

Сећање на великог уметника

Изложба „Звонимир Крнетић - незаборавни тенор“, аутора Драгана Стевовића, отворена је 19. фебруара у Музеју Народног позоришта.

У оквиру поставке ретроспективног карактера, коју ће сви заинтересовани посетиоци моћи да погледају до почетка априла, изложени су Крнетићеве лични предмети, плакати из пред-

става у којима је певао, критике, као и фотографије које обухватају период од детињства, преко првих представа у Народном позоришту и наступа у иностранству, па до краја каријере.

На отварању изложбе, осим аутора Стевовића, говориле су и примадоне Милка Стојановић, Бреда Калеф, Радмила Бакочевић и Радмила Смиљанић.

Стевовић се посебно захвалио господину Владимиру Крнетићу,

Звонимировом сину који му је, како је рекао, великодушно уступио скоро целу заоставштину свог оца, а истакао је и да су му у реализацији ове изложбе значајно помогли Музеј позоришне уметности Србије, Истраживачко-документациони центар Народног позоришта, Издавачка делатност Народног позоришта, колегице из Музеја Народног позоришта и Јелена Ратковић која је урадила дизајн изложбе и каталога.

Пре отварања изложбе, емитован је инсерт из екранизације опере Руђера Леонкавала „Пајаци“, у којој је Звонимир Крнетић маестрално извео арију „Vesti la Giubba“.

Међу многобројним посетиоцима, били су и Крнетићева рођена сестра Бранка, као и некадашњи прваци Опере Народног позоришта Небојша Буца Маричић, Олга Ђокић, Вјера Мирановић Микић, Светлана Бојчевић Цицковић...

■ М.Б. ■

СЕЗОНА 2019/20.

МАРТ 2020.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

МАР

НЕД. 01.	од 19:30 до 21:30	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА комедија Бранислава Нушића
ПОН. 02.	од 19:30 до 21:40	НЕЧИСТА КРВ драма Борисава Станковића / Маје Тодоровић
ЧЕТ. 05.	од 19:30	ЧАС КАДА НИСМО ЗНАЛИ НИШТА ЈЕДНИ О ДРУГИМА драма Петера Хандкеа гостује Градско позориште из Клагенфурта, Аустрија
ПЕТ. 06.	од 19:30 до 22:30	УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА балет Петра Иљича Чајковског
СУБ. 07.	од 19:30 до 22:15	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА драма Александра Диме Сина
НЕД. 08.	од 19:00 до 22:15	КАРМЕН опера Жоржа Бизеа
ПОН. 09.	од 19:30 до 21:10	ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића
УТО. 10.	од 19:30 до 22:30	ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет Петра Иљича Чајковског
СРЕ. 11.	од 19:30 до 22:30	НА УРАНКУ опера Станислава Биничког, по либрету Бранислава Нушића
ЧЕТ. 12.	од 19:30 до 21:30	ЖЕНЕ У Д-МОЛУ / ДУГА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА једночине балети; кореограф Раду Поклитару
ПЕТ. 13.	од 19:30 до 21:15	ЧУДО У ШАРГАНУ драма Љубомира Симовића
СУБ. 14.	од 19:30 до 22:30	ТРАВИЈАТА опера Ђузепе Вердија
НЕД. 15.	од 19:30 до 21:50	КАЛИГУЛА драма Албера Камиија
ПОН. 16.	од 12:00 до 19:30 до 22:30	ДОДЕЛА НАГРАДЕ „МЕША СЕЛИМОВИЋ“ УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА балет Петра Иљича Чајковског
УТО. 17.	од 19:00	СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА поводом обележавања годишњице погрома на Косову и Метохији
СРЕ. 18.	од 20:00	СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА поводом ДАНА ВОЈНЕ АКАДЕМИЈЕ
ЧЕТ. 19.	од 19:30	НЕЧИСТА КРВ , драма Борисава Станковића гостује позориште „Бора Станковић“ Врање
ПЕТ. 20.	од 20:00	ДИДОНА И ЕНЕЈ , барокна опера Хенрија Персла, гостује Национална опера Туниса, у оквиру Дана културе Туниса у Србији
СУБ. 21.	од 19:30 до 21:50	САН ЛЕТЊЕ НОЋИ - ПРОЈЕКАТ ШЕКСПИР по делу Вилијама Шекспира
НЕД. 22.	од 19:30 до 22:15	МАНОН ЛЕСКО опера Ђакома Пучинија
ПОН. 23.	од 19:30 до 21:15	РОДОЉУПЦИ комедија Јована Стерије Поповића
УТО. 24.	од 19:30 до 22:30	БАЈАДЕРА балет Лудвига Минкуса
СРЕ. 25.	од 19:30 до 22:00	ТРУБАДУР опера Ђузепе Вердија
ЧЕТ. 26.	од 19:30 до 20:45	КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића
ПЕТ. 27.	од 19:30 до 22:00	СВЕТСКИ ДАН ПОЗОРИШТА ГОСПОЂА МИНИСТАРКА , комедија Бранислава Нушића
СУБ. 28.	од 19:30 до 21:00	КАВАЛЕРИЈА РУСТИКАНА опера Пјетра Маскањија
НЕД. 29.	од 19:30 до 21:40	НЕЧИСТА КРВ драма Борисава Станковића / Маје Тодоровић
ПОН. 30.	од 19:30 до 21:30	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА комедија Бранислава Нушића
УТО. 31.	од 19:30 до 23:30	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића
СРЕ. 01.	од 19:30 до 22:30	ЉУБАВНИ НАПИТАК опера Гаетана Доницетија
ЧЕТ. 02.	од 19:30 до 21:15	ДЕРВИШ И СМРТ Борислав М. Михиз/Егон Савин, по роману Меше Селимовића
ПЕТ. 03.	од 19:30 до 23:30	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића
СУБ. 04.	од 19:30	ПУТУЈУЋЕ ПОЗОРИШТЕ ШОПАЛОВИЋ драма Љубомира Симовића, гостује Народно позориште Ниш, Србија
НЕД. 05.	од 19:30 до 22:45	ИВАНОВ драма Антона Павловича Чехова
УТО. 07.	од 19:30 до 22:30	БАЈАДЕРА балет Лудвига Минкуса

ПРОГРАМ „ПЛАТФОРМА“

- 06.03. „ЛУЦИДНО ТЕЛО“, вођа радионице: Вјачеслав Кушков, академија Ернст Буш, Берлин, Немачка, од 11 до 15 часова
13. и 14.03. „ИЗВОЂЕЊЕ РИТУАЛА“, вођа радионице: Зузана Жабкова, Пољска, мала балетска сала, од 16 до 20 часова
14.03. „МЛАДИ ПОЗОРИШНИ ЕКСПЕРТИ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ“, програм радионице намењен развоју младе публике у сарадњи са организацијом „Три гроша“, мала балетска сала, од 17 до 19 часова
26.03. **МАСТЕР РАДИОНИЦЕ МЕТОДА МАЈКЛ ЧЕХОВ**, сцена „Раша Плаовић“, од 9 до 16 часова
27.03. **МАСТЕР РАДИОНИЦЕ МЕТОДА МАЈКЛ ЧЕХОВ**, сцена „Раша Плаовић“, од 9 до 17 часова
28.03. **МАСТЕР РАДИОНИЦЕ МЕТОДА МАЈКЛ ЧЕХОВ**, пробна сала V спрат, од 9 до 17 часова
28.03. „МЛАДИ ПОЗОРИШНИ ЕКСПЕРТИ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ“, програм радионице намењен развоју младе публике у сарадњи са организацијом „Три гроша“, мала балетска сала, од 17 до 19 часова
29.03. **УВОД У МАЈКЛ ЧЕХОВ МЕЂУНАРОДНИ ФЕСТИВАЛ**, отворена презентација, мала балетска сала, од 15 до 18 часова
31.03. **ОТВОРЕНЕ РАДИОНИЦЕ МЕТОДА МАЈКЛ ЧЕХОВ**, води међународни ансамбл Београдског Чехов Феста 2020, мала и велика балетска сала, од 19 до 21 час

МАР

НЕД. 01.	од 20:30	ЈЕДАН савремени балет у кореографији Сање Нинковић
ПОН. 02.	од 20:30	У СЛАВУ ИЗУЗЕТНИХ ДЕСАНКИ ЗА ВЕЧНОСТ , посвећено Јелени Јовановић Жигон
УТО. 03.	од 20:30 до 22:00	ЈЕСТЕ ЛИ ЗА БЕЗБЕДНОСТ? драма по мотивима дела Б.Јовановић, М.Кресе, Р.Ивековић, Р.Лазих, Д.Шаламуна
СРЕ. 04.	од 20:30 до 21:50	УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ драма Ксеније Поповић и Бојане Мијовић
ЧЕТ. 05.	од 20:30 до 22:00	СУМЊИВО ЛИЦЕ комедија Бранислава Нушића
ПЕТ. 06.	од 20:00	LP DUO промоција новог албума „DUALITY“
СУБ. 07.	од 21:00 до 22:50	ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда
НЕД. 08.	од 17:00 до 18:00	БАСТИЈЕН И БАСТИЈЕНА опера Волфганга Амадеуса Моцарта
ПОН. 09.	од 20:30	НЕГРИ ИЛИ ЉУБОВ КО СОЧЕЛОВЕКОМ СВОЈИМ драма Јоакима Вујића, гостује Књажевско-српски театар, Крагујевац
УТО. 10.	од 20:30 до 22:40	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића
СРЕ. 11.	од 20:30 до 22:00	ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића
ЧЕТ. 12.	од 20:30 до 22:30	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића
ПЕТ. 13.	од 20:30 до 22:00	ЛИВАДА ПУНА ТАМЕ драма Милене Марковић
СУБ. 14.	од 20:30 до 22:15	КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића
НЕД. 15.	од 20:30 до 21:45	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита
ПОН. 16.	од 20:30	Гостује Факултет савремених уметности испитна представа PLAY СЕНОВ студената треће године
УТО. 17.	од 20:30 до 22:40	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића
СРЕ. 18.	од 20:30 до 22:15	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевича Толстоја
ЧЕТ. 19.	од 20:00	CIRCLE OF LIFE , представа са Националне академије за позоришне и филмске уметности из Софије, у оквиру Фестивала интернационалног студентског театра - ФИСТ
ПЕТ. 20.	од 20:30 до 22:30	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића
СУБ. 21.	од 12:00 до 20:30 до 22:00	„У ЧАСТ ПОЕЗИЈЕ“ у организацији Задужбине „Доситеј Обрадовић“ КОВАЧИ комедија Милоша Николића
ПОН. 23.	од 20:30 до 21:30	ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића
УТО. 24.	од 20:30 до 21:45	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита
СРЕ. 25.	од 20:30 до 23:00	ЗЛИ ДУСИ Тања Мандић Ригонат, по роману Фјодора М. Достојевског
ЧЕТ. 26.	од 20:30 до 22:20	ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда
СУБ. 28.	од 20:30 до 21:20	НОЋНИ ПИСАЦ текст Јан Фабр, режија Јан Фабр у сарадњи са Културним центром Београда, Народним музејем у Београду и компанијом Траблејн, Белгија
НЕД. 29.	од 20:30	ЈЕДАН у оквиру Фестивала игре савремени балет у кореографији Сање Нинковић
ПОН. 30.	од 20:30	ПРОСЛАВА СТОГОДИШЊИЦЕ ГРАДА ПРОКУПЉА - ЋИДО , по тексту Јанка Веселиновића и Драгомира Брзака, гостује Позориште Прокупље
УТО. 31.	од 20:30 до 21:45	ДЕВЕДЕСЕТЕ драма Горана Миленковића
СРЕ. 01.	од 20:30	У СЛАВУ ИЗУЗЕТНИХ ДЕСАНКИ ЗА ВЕЧНОСТ , посвећено Јелени Јовановић Жигон
ЧЕТ. 02.	од 19:00	ДОДЕЛА ГОДИШЊЕ НАГРАДЕ МАЈКЛ ЧЕХОВ ФЕСТА и разговор са добитником - Тед Пју (САД)
ПЕТ. 03.	од 20:30 до 22:00	ЛИВАДА ПУНА ТАМЕ драма Милене Марковић
СУБ. 04.	од 20:30 до 22:00	ЈЕСТЕ ЛИ ЗА БЕЗБЕДНОСТ? драма по мотивима дела Б.Јовановић, М.Кресе, Р.Ивековић, Р.Лазих, Д.Шаламуна
НЕД. 05.	од 20:30 до 22:00	НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камиија
УТО. 07.	од 20:00	КОНЦЕРТ поводом обележавања Светског дана борбе против Паркинсонове болести

АПР

